

ЗАДУШНИЦЕ

Црква је установила посебне дане кад се сећамо наших драгих покојника и обилазимо њихове гробове.

Задужење су дан за душе преминулих. Увек падају у суботу, јер је то и иначе, у току читаве године, дан кад се сећамо преминулих. На гробље и у цркву се носи кувано жито - кољиво. Жито нас симболично подсећа на Христове речи да зрно тек кад умре род доноси, и то не у земном мраку, него у светлости сунца. Жито је символ смртног тела и бесмртне душе у светлости Царства небеског.

Црно вино, којим свештеник прелива жито, означава Божје милосрђе којим се залечују ране греха.

Свећа је символ светлости Христове. Он је рекао: "Ја сам светлост свету." Та светлост треба да нас подсети на светлост којом Христос обасјава душе преминулих.

Свећа је малена жртва Богу, који се за нас жртвовао. Даће и подужење се не дају да се "нахрани" покојник, односно, да душа његова "једе", него да се сиротиња нахрани и у молитвама помене покојника.

Уместо на нехришћанске гозбе, новац треба да се употреби у племените сврхе и то према могућностима. Колико ко може, треба да помогне некој сиромашној породици, избеглицама, болеснима или сирочади.

На дан задужења се иде у цркву, где се служи Света Литургија и парастос на којем свештеник вином прелива жито, после службе се иде до гробова покојника. Тамо се пале свеће, а свештеник служи мали помен и окади гробове.

Ако су наши покојници сахрањени далеко и није могуће отићи на гробље, увек може да се оде у цркву, где се одслужи помен.

Веома је важно да се заједно помолимо Богу за све, да освештамо жито у спомен на оне који су преминули у благочестивој вјери православној. Важно је за оне који су отишли од нас. Њима су потребне наше молитве, а такође, њихове молитве су потребне нама. Треба да знамо да се и они моле пред лицем Божијим. Они су добили слободу да се моле Господу, а ми се надамо да ће за све оне који су крштени, који су са вјером живјели, који су живјели у страху Божијем, Господ наћи мјеста у Царству небеском